

Νεομάρτυρες Σέρβου

Νεομάρτυρες Σέρβου στον 20όν αιώνα 1941-45, 1991-94

Από το βιβλίο Νεομάρτυρες Σέρβου στον 20ο αιώνα, δύο γενοκτονίες μέσα σε 50 χρόνια, του ιστορικού Στεφάνου Σωτηρίου των εκδόσεων Αρμός, Αθήνα 1995, δημοσιεύουμε λίγα αποσπάσματα, μέσα από τα οποία διαπιστώνεται το σατανικό μίσος των λεγομένων χριστιανικών κρατών της Ευρώπης εναντίον ορθοδόξων λαών, δυστυχώς και με τις ευλογίες του παπισμού. Αξίζει να τα προσέξουμε, γιατί και σήμερα οι άσπονδοι εχθροί της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού εργάζονται υπούλως για την καταστροφή μας.

Από το αρχείο της Ιεράς Συνόδου της Ορθοδόξου Σερβικής Εκκλησίας 1941-45.

Προσωπική μαρτυρία της Γιοβάνκα Τριβούντσιτς από το Γιασένοβατς, για τη μεταφορά των Σερβίδων και των παιδιών τους στα στρατόπεδα Γιασένοβατς και Στάρα Γκράντισκα.

«...Στο στρατόπεδο της Στάρα Γκράντισκα τρώγαμε κοκκινογούλια βρασμένα σε νερό, χωρίς αλάτι και λάδι, τροφή δηλαδή που δεν έκανε ούτε για τους χοίρους. Αυτό το είδος της τροφής, μάλιστα, μας το έδιναν μία φορά τη μέρα. ψωμί, δεν παίρναμε ποτέ, ούτε εμείς, ούτε τα παιδιά μας... Ήταν γνωστό ότι σχεδόν κάθε πρωί, η καινούργια μέρα ξημέρωνε με 30 νεκρά παιδιά. Οι Εβραίοι συγκρατούμενοί μας μάζευαν κάθε πρωί τα πτώματα και τα μετέφεραν κάπου και τα έθαβαν... Στο διάστημα που έμεινα στη Στάρα Γκράντισκα πέθαναν στο στρατόπεδο 200 περίπου παιδιά από την πείνα.

Μια ομάδα παιδιών που μόλις τα είχαν χωρίσει από τις μητέρες τους, στο στρατόπεδο Στάρα Γκράντισκα.

Δεκατέσσερις μέρες μετά την άφιξη στο στρατόπεδο της Στάρα Γκράντισκα, ξεχώρισαν όλες τις κοπέλες και τις νέες γυναίκες, που ήταν χωρίς παιδιά, με σκοπό, όπως ανέφεραν, να τις στείλουν στη Γερμανία για εργασία.

Τις ηλικιωμένες γυναίκες, που από την αδυναμία δεν ήταν ικανές για καμιά εργασία, τις φόρτωναν κατά τη διάρκεια της νύχτας σε φορτηγά και τις οδηγούσαν έξω από τη Στάρα Γκράντισκα, όπου τις εκτελούσαν. Με αυτόν τον τρόπο, δολοφονήθηκαν γύρω στις 500-600 γυναίκες...

Στις 28.6.1942, οι Ούστασι ξεχώρισαν τα παιδιά από εμάς, δηλώνοντας ότι θα τα στείλουν για εκπαίδευση στο Ζάγκρεμπ, ενώ εμάς (τις νεώτερες γυναίκες), για εργασία στη Γερμανία. Αμέσως μεταφέρθηκαν τα παιδιά μας σε άλλη πτέρυγα της φυλακής και από τότε, δεν τα ξαναείδαμε.

Στις 29.6.1942... μας συνόδευσαν σιδηροδρομικώς οι Ούστασι μέχρι το Μάριμπορ (Σλοβενία), αλλά οι εκεί Γερμανικές αρχές δεν ήθελαν να μας δεχτούν, επειδή είμαστε όλες εξαντλημένες από την πείνα και ανίκανες για κάθε εργασία. Τότε οι Ούστασι μας οδήγησαν πίσω και μας εγκατέστησαν σε διάφορα χωριά, για εργασία.....

Τριβούντσιτς Γιοβάνκα (Γνήσια υπογραφή).

Αρχείο Ι. Συνόδου 1941-45

(Από την σελ. 64-65 του βιβλίου).

* * *

Η σφαγή και η πυρπόληση των Σέρβων από τους Ούστασι, στην εκκλησία του Κορντούν στις 17.4.1942.

Αποσπάσματα της μαρτυρίας του Μίλε Νάκιτς, αυτόπτη μάρτυρα.

«...Το οργισμένο πλήθος των Ούστασι, με τα όπλα στα χέρια, έτρεχε από το Βόινιτς προς το Κόλαριτς. Στο δρόμο, έπιαναν τους πολίτες και φώναζαν: «Αιντε κόσμε, στο βάπτισμα!»! Ο κόσμος συγκεντρώνεται και οδηγείται απ' όλους τους δρόμους προς την εκκλησία...

Τρόμος και κιτρίνισμα. Τα λευκά φανελάκια γεμάτα αίμα. Στα μάγουλα μελανιές από χτυπήματα, τα χέρια σπασμένα. Κέρνα πρόσωπα, ακίνητες ματιές, όπως κι εκείνες των Αγίων στις τοιχογραφίες. Οι οικογένειες κρατιούνται χέρι-χέρι. Μόνο οι γυναίκες και τα παιδιά βογγούν... Ο Κροάτης αντισυνταγματάρχης φωνάζει:

-Ποιος από σας είναι ο μεγαλύτερος στην ηλικία; Να βγει μπροστά αμέσως! Οι άνθρωποι σαλεύουν.

-Μετά το θάνατο του δασονόμου Νικόλα, ο πιο ηλικιωμένος είμαι εγώ, πετιέμαι ο Στέφαν Νατίγιαλο.

-Μα, μήπως είσαι από τη γενιά του Στέφανου του πρωτοστεφί*; Μα γιατί σιωπάς, Στέφανε; Αν δεν κατάφερες να γίνεις πρωτοστεφής θα γίνεις δευτεροστεφής σήμερα, εδώ και τώρα... Έπρεπε να γνωρίζετε τη θέση σας και τι σημαίνει η δήλωση του ηγέτη μας, ότι οι Σέρβοι στην Κροατία πρέπει να φτάσουν στο τίποτα! Στο μηδέν! Και μηδέν, είναι μόνο οι άνθρωποι που βρίσκονται μέσα στη γη. Εμείς αυτό, δεν το κρατάμε πλέον μυστικό. Είναι η πολιτική αυτής της χώρας...

Τα μαχαίρια άστραψαν! Η εκκλησία γέμισε αίμα σ' ένα λεπτό. Κραυγές παιδιών προς τους γονείς, τους αδελφούς, τις αδελφές. Ουρλιαχτά και παρακλήσεις για βοήθεια, για έλεος. Κι εκείνοι οι ξένοι, οι εντελώς άγνωστοι, έσφαζαν, μόνο έσφαζαν. Αίμα και αγκομαχητά και καμιά λέξη καθαρή.... «Μαμά!».... μετά φωτιά....

Στο δρόμο, ο αντισυνταγματάρχης συνάντησε ένα σκύλο. Τον κάλεσε κοντά του και του έδωσε ένα κομμάτι ψωμί. Ύστερα έφερε από την κατοικία του Σέρβου ιερέα ένα ράσο και το τύλιξε στο λαιμό του σκύλου λέγοντας: «Αιντε σκύλε! Κάνε το γύρο του Ορθόδοξου χωριού. Φέρε και το αγιασμένο νερό! Αγίασε τους αβάπτιστους και τους αντίχριστους».... Το πιστόλι ακούστηκε πέντε φορές, ο σκύλος έπεσε εμπρός σε μια οξυά σπαρταρώντας, τυλιγμένος με το ιερό ράσο του παπά Ντούσαν Μαλομπάμπς».

Mile Dakic, «Εγκλημα στο Κόλαριτς», Vojnic, 1983.

Σέρβος Βασιλιάς 1196-1228, γιος του Στέφανου Νεμάνια, αδελφός του Αγίου Σάββα, ιδρυτή της Σερβικής Ορθόδοξης Εκκλησίας το 1219.

* * *

«Το Βάπτισμα των παιδιών»: Από τις αναμνήσεις ενός αιχμαλώτου, στο στρατόπεδο Γιασένοβατς.

«...Με φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο και κοστούμι κυνηγετικό, ο Ρωμαιοκαθολικός ιερέας Μαστόροβιτς παρατηρούσε με ευχαρίστηση τα θύματά του. Πλησίασε τα παιδιά, χαϊδεύοντάς τα στο κεφάλι. Στη συντροφιά προστέθηκε και ο Λιούμπο Μίλος και ο Ίβιτσα Μάτκοβιτς. Ο ιερέας Ούστασι Μαστόροβιτς, είπε στις μητέρες των παιδιών ότι έφτασε εκείνη η στιγμή που θα βαπτιστούν τα παιδιά τους. Άρπαξαν βίαια τα παιδιά από τις μητέρες, ενώ το αθώο χεράκι του παιδιού, που κρατούσε ο Μαστόροβιτς, χάιδευε το πρόσωπο του μελλοντικού φονιά του. Οι μητέρες τρελλές από την αγωνία, παρακολουθούσαν τη σκηνή και πρόσφεραν τη ζωή τους, ζητώντας έλεος για τα μικρά παιδάκια. Δυο παιδιά έπεσαν αμέσως στο χώμα, ενώ το τρίτο το πέταξε σαν μπάλα ο ιερέας Μαστόροβιτς, κρατώντας στο χέρι το σπιλέτο στραμμένο προς τα πάνω. Τρεις φορές αστόχησε, αλλά την τέταρτη, το παιδί βρέθηκε καρφωμένο, με έκδηλη την ικανοποίηση του Ρωμαιοκαθολικού ιερέα Μαστόροβιτς, που αποτυπωνόταν στα μάτια και στο χαμόγελό του. Οι μητέρες έπεσαν στα γόνατα θρηνώντας.....

Έγκον Μπέργκερ («44 μήνες στο Γιασένοβατς» Ζάγκρεμπ, 1966, σελ. 57-58).

* * *

Επιστολή του Γερμανού υποστράτηγου των «SS» Ernest Fick, στις 16.3.1944, προς τον Ραϊχσφίρερ Χάινριχ Χίμλερ ότι οι Ούστασι στα στρατόπεδα του Γιασένοβατς σκότωσαν 600-700.000 θύματα.

SS Ταξιαρχία-ηγέτης και υποστράτηγος των μονάδων των «SS»
 Έρνεστ Φικ
 Κούλμπαχ Πλάσενμπουργκ 16.3.44
 Προς SS Ραϊχσφίρερ Χάινριχ Χίμλερ
 Βερολίνο
 Οδός Πρίγκηπος Άλμπρεχτ 8
 Ραϊχσφίρερ!

Σύμφωνα με την προφορική γνωστοποίηση του «SS» Μπάγκερ, πολιτικού ηγέτη στη διοίκηση V «SS» του ορεινού σώματος,

η κατάσταση στην Κροατία, περιοχή της χερσονήσου των Βαλκανίων είναι η ακόλουθη:

1. Οι κομματικές ομάδες -Ούστασι- συμπαθούν τον καθολικισμό, είναι απείθαρχοι, με κακή εκπαίδευση ως προς τη μαχητικότητα, μερικώς αναξιόπιστοι. Είναι γνωστό ότι οδήγησαν περίπου 600-700.000 πολιτικώς αντίθετους, σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως και τους «έσφαξαν» σύμφωνα με το βαλκανικό τρόπο (δηλ. Οθωμανικό τρόπο). Αγωνίζονται εναντίον των Τσέτνικ και των Παρτιζάνων. Θεωρούν τους εαυτούς τους «SS».

2. Η εξοπλισμένη δύναμη του Α.Κ.Κ. Ντόμομπρανι, είναι περίπου 200.000, μερικώς τους εξοπλίσαμε εμείς, αλλά η αγωνιστική τους αξία είναι εντελώς ασήμαντη (...).

Πάντα πιστός, με το χαιρετισμό Ζήτω ο Χίτλερ!

Φικ (Γνήσια υπογραφή)

(Δημοσίευσε ο Α. Μιletic, «Στρατόπεδο συγκεντρώσεως Γιασένοβατς», Βιβλ. III, σελ. 720).

(Από την σελίδα 82-85 του βιβλίου).

* * *

Η κατάθεση του Ρωμαιοκαθολικού ιερέα Μίροσλαβ Φιλίποβιτς-Μαστόροβιτς, διοικητή στο Γιασένοβατς επί 4 μήνες.

Ο Μίροσλαβ Φιλίποβιτς-Μαστόροβιτς ήταν Κροάτης Ρωμαιοκαθολικός ιερέας. Η αφοσίωση των Ρωμαιοκαθολικών ιερέων στην ιδεολογία των Ούστασι, δεν εκδηλωνόταν μόνο με τη μορφή παράφορων κηρυγμάτων, αλλά ακόμη πολλοί απ' αυτούς ανήκαν σε ομάδες των Ούστασι.

Μεταξύ άλλων ήταν και ο ιερέας Μίροσλαβ Φιλίποβιτς, γνωστός με το όνομα «Αββάς Σατανάς». Ήταν μέλος του Ρωμαιοκαθολικού τάγματος των Φραγκισκανών και εφημέριος στο χωριό Πετρίτσεβατς κοντά στην Μπάνια Λούκα, στη Βοσνία. Ορκισμένος Ούστασι πριν από τον πόλεμο του 1941-45 και στενός συνεργάτης του γνωστού κακοποιού Βίκτωρα Γκούτιτς, αξιωματούχου των Ούστασι. ο Φιλίποβιτς ήταν ο οργανωτής των σφαγών στα χωριά Ντράκουλιτς, Σάργκοβατς και Μότκε, κοντά στην Μπάνια Λούκα, στα οποία μέσα σε δύο ώρες σφαγιάστηκαν 2.300 άντρες, γυναίκες και παιδιά. Ο ίδιος συμμετείχε ενεργά στη σφαγή. Με αίτηση των Γερμανών φυλακίστηκε, για λίγο μετά απ' αυτές τις σφαγές, αλλά με τη βοήθεια του Κροάτη Μαξ Λούμπουριτς, γενικού διοικητή των Ούστασι, κατάφερε να πάει στο στρατόπεδο Γιασένοβατς, με το όνομα Μίροσλαβ Μαστόροβιτς, όπου έγινε διοικητής για κάποιο διάστημα. Στη δίκη του, μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ανέφερε και τα εξής:

«Έμεινα στο Γιασένοβατς ως αξιωματικός των Ούστασι και διοικητής του στρατοπέδου, από τα τέλη Ιουνίου 1942 μέχρι το τέλος Οκτωβρίου 1942. Ομολογώ ότι εγώ προσωπικά σκότωσα 100 περίπου αιχμαλώτους των στρατοπέδων Γιασένοβατς και Στάρα Γκράντισκα, στις ομαδικές εκτελέσεις, διότι αυτό με διέταξαν οι προϊστάμενοι του Ανεξάρτητου Κροατικού Κράτους. Ομολογώ επίσης ότι κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στο Γιασένοβατς, έγιναν μαζικές σφαγές στη γειτονική Γκράντινα. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου, 20.000-30.000 Σέρβοι αιχμάλωτοι σφαγιάστηκαν, όσο ήμουν διοικητής στο στρατόπεδο....» (Μέσα σε 4 μήνες δηλαδή)!

* * *

ΑΠΟΣΠΑΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΓΙΑΣΕΝΟΒΑΤΣ

«Κάνε παιδί μου τη δουλειά σου»

Ιανουάριος 1943. Ο τότε διοικητής του στρατοπέδου του Γιασένοβατς Ίβιτσα Μάτκοβιτς, διέταξε να σχηματιστεί «ιατρική επιτροπή», η οποία συστηματικά θα εξετάζει έναν ορισμένο αριθμό εκτελεστών Ούστασι, γιατί ήθελε να έχει αρμόδια γνώμη για την κατάσταση της υγείας τους. Πρόεδρος αυτής της επιτροπής ήταν ο ονομαστός Ούστασι, υπολοχαγός Πρίπιτς και σαν γιατροί ο Δρ. Ν. Νικόλιτς κι εγώ*.

Πριν από το βράδυ, την παραμονή της ημέρας που η επιτροπή έπρεπε ν' αρχίσει να εργάζεται, ξαφνικά, με κάλεσαν στην κατοικία του αξιωματικού, όπου, στο δωμάτιό του με περίμενε ο Ζήλε Φριγκάνοβιτς, ένας από τους πιο αιμοχαρείς εκτελεστές στο Γιασένοβατς.

Όταν μπήκα στο δωμάτιο, ο Ζήλε καθόταν σε μια πολυθρόνα, με ανακατωμένα τα μαλλιά, με κατακόκκινα μάτια και με

έκφραση ενός μεθυσμένου. Στο δωμάτιο ήταν αισθητά έντονη η μυρωδιά από ρακί. Και πραγματικά στο τραπέζι υπήρχε ένα μισο-άδειο μπουκάλι και μερικά ποτηράκια χωρίς τάξη.

-Α, ήρθες, γιατρέ. Κάθισε εκεί στην καρέκλα κι αν θέλεις να σερβιριστείς ρακί, μου είπε και στράφηκε στον Ούστασι που με είχε συνοδεύσει: Κι εσύ, είσαι ελεύθερος να πας στη δουλειά σου.

Μείναμε στο δωμάτιο μόνοι. Ο Ζήλε, από την αρχή με μετρούσε με το μισόκλειστο, επίμονο αλλά και αβέβαιο βλέμμα του. Μετά ξαφνικά πήδηξε από την πολυθρόνα, ακούμπησε τα χέρια του στο τραπέζι και μου έρριξε ένα άγριο βλέμμα.

-Ξέρεις, γιατρέ, ότι μπορώ να σε σφάξω σαν αρνί εδώ και τώρα και να μη δώσω λόγο σε κανένα γι' αυτό;

Δε μου απόμεινε τίποτε άλλο παρά να κατεβάσω τους ώμους και κουβαριασμένος να πω:

-Ξέρω.

Κοίταζε επίμονα προς εμένα.

-Ξέρεις, γιατρέ, γιατί σε κάλεσα σήμερα εδώ; Είναι ευνόητο πως δε γνωρίζεις. Αλλά μη φοβάσαι, δε θα σε σκοτώσω. Σήμερα έχω άλλη δουλειά μαζί σου. Εσύ οφείλεις να μου υποσχεθείς ότι θα με βοηθήσεις.

Δεν μπορούσα καθόλου να βρω τι σκοπό είχε για μένα αυτός ο εκτελεστής, αμήχανα απάντησα:

-Θα κάνω ό,τι μπορώ.

-Λουπόν, γιατρέ, είμαστε τώρα εμείς οι δυο μόνοι. Και αν κάποιος μάθει κάτι απ' αυτό που θα συζητήσουμε, εσύ ξέρεις τι σε περιμένει... Εγώ δεν μπορώ περισσότερο να υποφέρω αυτό το μαρτύριο. Δεν με βοηθούν πια ούτε οι σφαγές, ούτε οι βασανισμοί, ούτε το αίμα, ούτε οι κραυγές, ούτε οι γυναίκες, ούτε το ρακί. Έχω μια έμμονη ιδέα και με τίποτε δεν μπορώ να απαλλαγώ απ' αυτήν. Μάλιστα, αυτός ο γέρος μου στριφογυρίζει στο κεφάλι και δεν μπορώ ολότελα να βρω ειρήνη. Σταμάτησε σαν να δίσταζε. Και μετά συνέχισε ακόμα πιο ταραγμένα.

-Εσύ γνωρίζεις πολύ καλά, ποιος είμαι εγώ. Είσαι παλιός αιχμάλωτος και γι' αυτό θα παίζω με ανοιχτά χαρτιά. Να, εγώ, ο Ζήλε, ο πιο αιμοχαρής Ούστασι στο Γιασένοβατς, που έσφαξε χιλιάδες αιχμαλώτους, να αυτός ο Ζήλε έγινε κουρέλι εξ αιτίας κάποιου γέρου, του βρωμερού χωριάτη Βουκάσιν από το Κλέπατς.

Σταμάτησε ξανά, ήπιε ένα ποτήρι ρακί και συνέχισε

-Εσύ θα θυμάσαι, ότι τον Αύγουστο του 1942 είχε γίνει μια μεγάλη παράταξη, όταν ο Γέρε Μάριτσιτς έστειλε στην Γκράντινα 3.000 άτομα για σφάξιμο. Τότε, ο Πέρο Μπρίζιτς, ο Ζρίνουσιτς, ο Σίπκα κι εγώ, είχαμε βάλει στοίχημα, ποιος θα σφάξει περισσότερους αιχμαλώτους αυτό το βράδυ. Άρχισε η σφαγή και μετά μία ώρα, είχα ήδη προχωρήσει πολύ πιο μπροστά από τους άλλους σε σχέση με τον αριθμό των σφαγμένων. Αυτό το βράδυ με είχε καταλάβει ένα ασυνήθιστο πάθιασμα.

Και τότε, ενώ βρισκόμουν στη μεγαλύτερη παραφορά έρριξα, τυχαία, μια ματιά στο πλάι και είδα ένα γεροντότερο χωρικό, ο οποίος με κάποια ανεξήγητη ηρεμία στεκόταν και έβλεπε ήσυχα πώς έσφαζα. Αυτή του η ματιά με έκοψε στα δύο. Για κάποια ώρα δεν μπορούσα να κουνηθώ... Πλησίασα αυτόν τον χωρικό, από τον οποίο έμαθα, ότι είναι κάποιος Βουκάσιν από το χωριό Κλέπατς κοντά στο Τσάπλιν. Στο σπίτι του όλοι είχαν σκοτωθεί κι αυτόν τον πήραν από κάποια δουλειά και τον έστειλαν στο Γιασένοβατς. Όλα αυτά μου τα είπε τόσο ήσυχα, που με σημάδεψε βαθιά. Βλέποντας κι ακούγοντας αυτόν το γέροντα, ξαφνικά αναστατώθηκα από την επιθυμία να του τσακίσω αυτή την ηρεμία με απάνθρωπα βασανιστήρια. Τον πήρα και τον κάθισα σ' ένα σπασμένο πολυβόλο που ήταν εκεί. Τον διέταξα να κραυγάσει «Ζήτω ο αρχηγός Πάβελιτς», και πως αν δεν το πει, θα του κόψω το αυτί. Ο Βουκάσιν σιωπούσε. Του έκοψα το αυτί. Αυτός δεν είπε λέξη. Του ξαναείπα να κραυγάσει «Ζήτω ο Πάβελιτς», αλλιώς θα του κόψω και το δεύτερο αυτί. Αυτός συνέχιζε να σιωπά. Του έκοψα και το δεύτερο αυτί. Του λέω, φώναξε «Ζήτω ο Πάβελιτς», αλλιώς θα σου κόψω τη μύτη! Αυτός σιωπούσε. Τότε του έκοψα τη μύτη. Κι όταν για τέταρτη φορά τον διέταξα να φωνάξει «Ζήτω ο Πάβελιτς» και τον απείλησα ότι θα του ξεριζώσω την καρδιά, αυτός με κοίταξε και ρίχνοντας το βλέμμα του κάπου πέρα και πάνω από μένα, στο άπειρο, αργά και καθαρά μου είπε: «Κάνε, παιδί μου, τη δουλειά σου».

Μετά απ' όλα, αυτή η τελευταία φράση με τρέλλανε εντελώς. Πήδησα επάνω του, του έβγαλα τα μάτια, του ξεριζώσα την καρδιά, του έκοψα το λαιμό και από τα πόδια τον έσπρωξα στο λάκκο. Αλλά τότε κάτι έσπασε μέσα μου. Εκείνο το βράδυ δεν μπόρεσα πια να σκοτώσω κανέναν. Από τότε δε βρήκα πια ησυχία. Οποτεδήποτε επιχειρήσω να κάνω την παλιά μου δουλειά, πάντοτε προβάλλει προς μου η όψη του Βουκάσιν. Και τότε, σπάω, διαλύομαι, πέφτει η δύναμή μου και δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Άρχισα να πίνω όλο και περισσότερο, αλλά αυτό με βοηθάει μόνο για μια στιγμή. Και συχνά, πί-

νοντας, ιδιαίτερα προς το βράδυ, ξαφνικά με τραβά η φωνή: «Κάνε, παιδί μου, τη δουλειά σου». Και τότε, σαν τρελλός, αναγκάζομαι να τριγυρίζω παντού, να βουλώνω τα αυτιά, να χτυπώ το κεφάλι μου, να φωνάζω, να τα σπάζω όλα γύρω μου σαν δαιμονισμένος. Το βράδυ δεν έχω πουθενά ησυχία, κάθε ώρα τινάζομαι από τον ύπνο και τότε ξαφνικά στο σκοτάδι βλέπω τη εφιαλτική μορφή του Βουκάσιν και ακούω αυτό: «Κάνε, παιδί μου, τη δουλειά σου». Και, να τώρα έχω γίνει σαν πτώμα και με τίποτε δεν μπορώ πια να βοηθήσω τον εαυτό μου.

Μετά από αυτή την τραγική εξομολόγηση, ο Ζήλε ξαφνικά σιώπησε. Παρατηρούσε άγρια κάπου μακριά, όλος μουδιασμένος και έτσι για λίγο έμεινε σαν κάποια απολιθωμένη φιγούρα. Τότε άρχισαν να συσπώνται οι μυς του προσώπου του. Τα μάτια του άστραψαν, έδεσε σφιχτά τις παλάμες. Άρχισε να λαχανιάζει κι αβοήθητος να στριφογυρίζει επί τόπου. Με μιας, ξέσπασε σε κάποια αλλόκοτα αναφυλλητά. Ξαφνικά σε μια στιγμή, σηκώθηκε βίαια από την πολυθρόνα, γονάτισε μπροστά μου, πήρε με φόρα το χέρι μου και άρχισε να το φιλά. Φοβερά ταραγμένος από αυτή την απροσδόκητη τροπή, μόλις μετά την πρώτη κατάπληξη, μέσα από τους θρήνους του μπόρεσα να διακρίνω ότι μιλούσε.

-Γιατρέ, σαν Θεό σε παρακαλώ, βοήθησέ με. Ξέρω πως είμαι ένας άθλιος άνθρωπος και δεν μπορώ μόνος μου να σταματήσω το βάσανό μου με μια σφαίρα. Δεν με βοηθά πια ούτε η εξομολόγηση, ούτε η προσευχή του ιερέα του στρατοπέδου, Μπρέκαλ. Δε με βοηθά ούτε η ακόλαστη ζωή, ούτε το ποτό. Και αύριο είμαι ορισμένος για ιατρική εξέταση στην «επιτροπή». Εσύ εκεί θα είσαι γιατρός και θα κάνεις ειδική γνωμάτευση. Γιατρέ, σε ικετεύω, στείλε με κάπου για ανάπαυση, σε κάποια μπάνια κι εκεί θα προσπαθήσω να ηρεμήσω. Σε παρακαλώ, γιατρέ, θέλεις να μου το κάνεις; Υποσχέσου μου! Αυτό μου είναι η μοναδική σωτηρία. Έλεος, κάνε μου έλεος!

Εμεινα βουβός. η συσσώρευση τόσων εντυπώσεων και πέσεων από μια φοβερή μανιακή κρίση που παρακολούθησα, μαζί με τη ριζωμένη μέσα μου στάση του αιχμαλώτου μπροστά στον εκτελεστή του, καθώς και η απαισία εξομολόγηση αυτού του πιο απάνθρωπου φονιά -όλα αυτά- με αναστάτωσαν μέχρι τα κατάβαθμά μου, ώστε μου διαταράχτηκε η λογική ροή της σκέψης κι άρχισε και μένα να μου γυρίζει το κεφάλι. Αλλά όταν έπιασε ο Ζήλε να μου φιλά το χέρι, με μιας ένοιωσα σαν να με άγγιξε ένα γλοιώδες τέρας. Αυτόματα τράβηξα το χέρι μου. Πήδησα από την καρέκλα, και μετά τα τελευταία λόγια του, τελείως χαμένος, ψέλλισα με κάποια αργή, ξένη φωνή:

-Καλά, θα προτείνω να σε στείλουν στο Λίπικ.

Μετά απ' αυτό το υστερικό κλάμα ο Ζήλε ειρήνευσε, σηκώθηκε, έκανε μερικές βόλτες στο δωμάτιο και τότε στάθηκε μπροστά μου και μου πέταξε διαπεραστικά:

-Τώρα τα γνωρίζεις όλα, μπορείς να πας!

Όταν βγήκα έξω, αισθανόμουν σαν να ξύπνησα από ένα τρομερό εφιάλητη και προσπάθησα να δροσιτώ αναπνέοντας βαθιά την ανανεωτική παγωνιά της χειμωνιάτικης νύχτας.

Αυτό το βράδυ, που δεν μπόρεσα να κοιμηθώ, μπροστά στα μάτια μου, αδιάκοπα περνούσε η φωτεινή μορφή του Βουκάσιν από το Κλέπατς και το κουβάρι της δυστυχίας και αθλιότητας που ονομαζόταν Ζήλε.

* Αυτοί οι δύο επέζησαν από τα βάσανα του στρατοπέδου.

Νέντο Ζέτς

(«Αντίσταση στα συρματοπλέγματα», αναμνήσεις ενός κρατουμένου. Βιβλίο 1, Βελιγράδι 1966, σελ. 61-65).
(Από τις σελίδες 89-95 του βιβλίου).

* * *

...Ο Ρωμαιοκαθολικός κλήρος στην αθεϊστική κομμουνιστική Γιουγκοσλαβία, δρούσε και λειτουργούσε με κάθε ελευθερία.

Ενώ ο Τίτο, είχε επιτρέψει τη λειτουργία 2-3 Ορθοδόξων εκκλησιαστικών Σχολών, για να εξυπηρετηθεί τότε (μετά το 1945), το 41% του Ορθοδόξου Γιουγκοσλαβικού πληθυσμού, την ίδια εποχή, για το 31% των Ρωμαιοκαθολικών λειτουργούσαν 33 Ρωμαιοκαθολικές Σχολές, με 2.155 μαθητές (στοιχεία του 1961).

Ο Σέρβος δε βάφτιζε τα παιδιά του στην εκκλησία γιατί αυτό το σημείωναν στο φάκελλό του και κινδύνευε να χάσει τη δουλειά του ή μέχρι και να πάει και φυλακή, για «μεγαλοσερβική-σωβινιστική πράξη, κατά της ενότητας και της αδελφοσύνης των λαών της Γιουγκοσλαβίας».

Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία αναβαθμίστηκε στην Κροατία με την εκλογή του Cserge ως Καρδινάλιου του Ζάγκρεμπ και διαδόχου του «ευλογησαντος τις σφαγές» Štepinac, τον οποίον παραδόξως και σε αντίθεση με κάθε λογική, ήθελε να

ανακηρύξει άγιο το Βατικανό το 1992!

Ο νέος αρχηγός των Ούστασι, ένας Φραγκισκανός μοναχός, ο πάτερ Rudi Jetak, στρατολογήσε νέους Ούστασι, μέσα στο κέντρο του Ζάγκρεμπ, εντελώς ανενόχλητος. Τελικά, τον συνέλαβαν μαζί με άλλους 14 Κροάτες το 1960, κατηγορούμενο για τρομοκρατικές ενέργειες, χωρίς αποτέλεσμα.

Επομένως το έγκλημα της γενοκτονίας των αθώων Σέρβων (του 1941-45), έμεινε ατιμώρητο και συνεχίζει να μένει για 50 χρόνια, τώρα. Η κάθαρση (denazification) της φονικής τραγωδίας του «Γιασένοβατς», δε συντελέστηκε ποτέ.

Αντιθέτως, βρεθήκαμε ξαφνικά, ύστερα από 50 χρόνια, όλοι μας - ένα παγκόσμιο κοινό, εμπρός στην ίδια Τραγωδία. Και μάλιστα, στο ίδιο σκηνικό -της Βοσνίας, Ερζεγοβίνης- με τους ίδιους πρωταγωνιστές, τους ίδιους χορηγούς και σκηνοθέτες, τα ίδια θύματα.

Αλλά γιατί όλα αυτά; Διότι η κάθαρση, που δεν έγινε πριν από 50 χρόνια, μας έφερε σε μια νέα Τραγωδία φονικότερη και με απρόβλεπτες διαστάσεις. Αυτό ακριβώς είναι το 1ο αίτιο της νέας γενοκτονίας στη σημερινή Βοσνία - Ερζεγοβίνη και στη Σερβική Κράινα.

Το 2ο αίτιο, που έχει αιωνόβιες ρίζες, είναι η Παπική βουλιμία για κατάκτηση κοσμική. Αυτό μας θυμίζει την Pax Romana, που οι Πάπες δεν την ξέχασαν ποτέ. Το Βατικανό και σήμερα προσπαθεί να αναπληρώσει το ευαγγελικό κενό του Ρωμαιοκαθολικισμού, με την εδαφική εξάπλωσή του. Και αυτό, επειδή μειονεκτεί εμπρός στην πρωτοχριστιανικά παραδοσιακή Ορθοδοξία.

Η Αιώνια Δικαιοσύνη, όμως, θα αντιμάχεται διαχρονικά τη συνεχιζόμενη αδικία κατά των Σέρβων. Αυτό οι αρχαίοι Έλληνες το πίστευαν και το χαρακτήριζαν ως «Θεοδικία». Δηλαδή, αυτός που αδικεί θα πρέπει να περιμένει και τη θεία τιμωρία.

* * *

Η Ιστορία επαναλαμβάνεται: 1991-95

«Ο πόλεμος εναντίον της Κροατίας πρέπει να σταματήσει», είπε ο Πολωνός Πάπας, Ιωάννης Παύλος Β', στις 13.11.1991.

Κι όμως η εφημερίδα της Ιταλίας «Corriere della Sera», η οποία απηχεί απόψεις του Βατικανού, έγραψε ότι το Βατικανό ήταν αυτό που πολύ πιο πριν, είχε κάνει τις απαραίτητες προεργασίες, για τον κατατεμαχισμό της Γιουγκοσλαβίας και την έναρξη του πολέμου, την επανάληψη της γενοκτονίας των Σέρβων, του 41-45.

Το άρθρο, αποτελούσε προδημοσίευση έρευνας δυο Στρατηγών, για λογαριασμό του Ιταλικού γεωπολιτικού περιοδικού «Limes» και αποκάλυπτε ότι: Ήδη από το Νοέμβριο του 1991, το Βατικανό είχε διαρέσει την Ομοσπονδία του Τίτο σε χωριστές Επισκοπές και είχε ξανασχεδιάσει τα όρια αυτών των Επισκοπικών επαρχιών, κατά τρόπο, ώστε να περιέχουν εδάφη, που ανήκαν και σε άλλες Γιουγκοσλαβικές δημοκρατίες. Με το σκοπό να προετοιμάσει μια «ιδανική αναδιευθέτηση» υπέρ των Κροατών και εις βάρος των Σέρβων.

Ταυτόχρονα και ο franjo Kuharic, τωρινός Καρδινάλιος του Ζάγκρεμπ, δήλωσε ότι θέλει όλοι οι πολίτες της Κροατίας να ζήσουν με αγάπη και ισότητα μεταξύ τους. Δηλαδή η μειονότητα των Σέρβων ή θα φύγει ή θα γίνει Κροατική.

Λίγες μέρες όμως πριν, στις 29-10-91, η Κροατική κυβέρνηση διέταξε να εκκενωθούν από τον πληθυσμό τους 24 Σερβικά χωριά της Σλαβόνσκα Πόζεγκα, με προθεσμία 48 ωρών. Το φαινόμενο του 1941 είχε αρχίσει να επαναλαμβάνεται! Το επιβεβαίωσαν δημόσια τα λόγια του Προέδρου της Δημοκρατίας της Κροατίας, Φράνιο Τούτζμαν, όταν δήλωνε περιχαρής, στη διάρκεια της προεκλογικής του εκστρατείας το 1990, ότι είναι ευτυχημένος επειδή «η γυναίκα του δεν ήταν ούτε Σερβίδα, ούτε Εβραία»!... Την ίδια εποχή τα Μ.Μ.Ε. της Κροατίας, φόρτιζαν το αντισερβικό κλίμα, μιλώντας για «κατοχή τμημάτων της Κροατίας από μεγαλόσερβους-σωβινιστές». Καλούσαν δε λαό και στρατό, να εφαρμόσει γι' αυτούς, τη μέθοδο των Τούρκων στη γενοκτονία των Αρμενίων, καθώς και των Κροατών φασιστών του 1941-45.

Οι Ούστασι, είχαν από το 1990 συστήσει ομάδες «Κομμάντος», και άρχισαν επιθέσεις στα Σερβικά χωριά, με σκοπό να τρομοκρατήσουν και να εξαναγκάσουν σε φυγή το Σερβικό πληθυσμό. Σκότωναν, βίαζαν, πυρπολούσαν σπίτια και εκκλησίες και κατέστρεφαν σοδειές. Το επίσημο Κροατικό κράτος, απαντούσε στα παράπονά τους, ως εξής: «Φαίνεται πως η μόνη λύση, είναι να φύγετε για τη Σερβία»! Και πραγματικά. Μέχρι την 1.7.92, από την Κροατία και τη Βοσνία, 1 εκατομ. Σέρβοι άμαχοι, έγιναν πρόσφυγες, για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Ο πόλεμος ήταν αναπόφευκτος.

* * *

Η καταστροφή του μνημείου του Γιασένοβατς

Για το Γιασένοβατς είδαμε ήδη αρκετά στις προηγούμενες σελίδες. Διαβάσαμε επίσης πώς και γιατί, έγιναν προσπάθειες μεταπολεμικά, να σβηστούν όλα τα ίχνη αυτού του μνημείου της παγκόσμιας ιστορικής ντροπής. Δηλαδή, θέλησαν να σβήσουν τα ίχνη του στρατοπέδου του Γιασένοβατς.

Στα τέλη Σεπτεμβρίου λοιπόν του 1991, ένοπλες ομάδες Κροατών μπήκαν στο χώρο του μνημείου, έστησαν εκεί το στρατόπεδό τους και άρχισαν τη συστηματική καταστροφή του.

Την ίδια τύχη είχαν και τα Ορθόδοξα Μοναστήρια στην Κροατία και τα Ορθόδοξα Μνημεία.

Οι Ορθόδοξοι ιερείς μαζί με τον Επίσκοπο Σλαβονίας Λουκιανό, συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν.

Οι δραματικές σκηνές της τραγωδίας του 1941-45 άρχισαν να ξεδιπλώνονται, μαζί με τα ίδια Σύμβολα, σ' ολόκληρη την Κροατία για δεύτερη φορά.

Υπήρξαν φοβερές καταγγελίες για βιολογικά πειράματα, στα σώματα άτυχων Σέρβων αιχμαλώτων σε στρατόπεδα, τα οποία οι Κροάτες ίδρυσαν για «Σέρβους και για Σκύλους», όπως τα χαρακτήριζαν.

Αποδείχτηκε ακόμη με φωτογραφικά ντοκουμέντα, τα οποία η Σερβική Εκκλησία έστειλε στον ΟΗΕ, πως Σέρβοι κρατούμενοι ξεκοιλιαζόταν ζωντανοί και τους αφαιρούσαν τα ζωτικά τους όργανα, τα οποία έστελναν στη Γερμανία για μεταμοσχεύσεις. Φυσικά οι Γερμανοί πλήρωναν γι' αυτό το είδος του «εμπορεύματος» αδρά και σε πολεμικό υλικό. Σε όπλα που ήταν απαραίτητα για να συνεχίσουν οι Ούστασι το «Μεγαλοκροατικό» έργο τους!

(Σελίς 104-105 από το βιβλίο).

ΠΗΓΗ: «Ο ΟΣΙΟΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥ Ο ΑΣΚΗΤΗΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (1884-1980)»

Τεύχος 13. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2005

Έκδοσις: «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ιερά Μονή Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου

Powered by active³ CMS - 3/12/2011 8:19:13 μμ